

Gözlerim yanıyor diye yattım, gözüm kapalı, beynimin kıvrımları kaşınıyor.

İnsanların bu hissi biliyor olmalarını beklerdim. O zaman daha iyi anlaşırdık.

Bilmiyorlar, herhalde bilmiyorlar, çünkü sarhoşluğun sadece içkiden kaynaklanacağını anlatıyorlar. İki gün içkisini yasaklayacak diye AKP'ye sövüyor, üçüncü gün sarhoşken nasıl kustuğunu anlatıyor...

Kimsede çıt yok, sarhoşluğun en kesif halinin kendi kendine gelen olduğunu ve içkinin aslında bunu engellediğini bilen yok.

Gözlerim yanıyor ve uyumak istesem de uyuyamayacağımı biliyorum. Kalkıp yazmazsam uyuyamayacağımı da biliyordum.

Şahsen içkinin kendisiyle de, içen insanla da bir mesele yaşamıyorum, bilakis bir çok arkadaşım da şimdi, geçmişte veya gelecekte teselliye meyde aramakta...İçki kültürünü, insanların bir yerlere gidip bir şeyler içmesini de takdir ediyorum, eminim ki bunu kusmak mertebesine vardırmayan çok insan vardır.

Ancak kendimi bir normal hissetmediğim zamanlar biliyorum ki, bu normal hissetmeyişin temellerinde herhangi bir maddeye kaçışın insanı hakikatten soğutacağını şahitliği var, bunu da bas bas bağırmanın *nezaketsizlik* olabilse de, bazen yapılması elzem bir nezaketsizlik olduğunu düşünüyorum.

Arap Peygamber'in söyledikleri *cool* gelmiyorsa, Gautama Buddha'ya söyletelim: *Sarhoşluktan uzak durmak insanın acıdan kurtuluşunu sağlayan sekiz katlı yolun beşinci şartıdır.*

Muhtemelen biliyorum nasıl hissettirdiğini alkolün, ama alkolsüz sarhoşluğun nasıl olduğunu içkiyi sevenler asla bilmiyor. Asla gitmediğiniz, düşünmediğiniz, varlığından bile haberdar olmadığınız bir yol...

İnsanın herhangi bir nesneden mutluluk ummasının en acınacak hallerinden birisi. İnsanın kendini inkar hali. Bunun için belki bu kadar dokunuyor bana da.

Yanlış yerde, loş ışığın altında arıyorsun anahtarını, halbuki düşürdüğün yere bakmalısın, acı çektiğin yere...

Mutluluk diye bir şey vardır ve insan bunu çok defa yaptıklarıyla değil, yapmadıklarıyla kazanır. Mutluluk diye bir şey vardır ve bu maalesef ne kendinden kaçmakla, ne eğlenmekle, ne içip içip sızmakla, ne yalanla, ne de kişinin kendi izzetini inkarıyla mümkündür.

Tabii ki insanın başka kimsenin kısıtlayamacağı temel bir hürriyeti var, canı nasıl isterse öyle yaşar, keyfi nasıl isterse öyle davranır. Ancak insan, davranışlarının sonuçlarından da şikayet edip duruyorsa, aferin bekleyemez.

Kaçmak istiyorsan yolun açık olsun, ancak saplandığın çamurdan n'olur şikayet etme.